

Zomeruitstap naar Plopsacoo (26 augustus 2006)

Elk jaar organiseert de VSU een zomeruitstap. Dit keer gingen we naar het pretpark Plopsacoo in Coo (Stavelot). Ikzelf (Philippe) doorkruiste die dag het park samen met de broers Luc en Jan. Een sfeerverslag.

“Gezegend zijt gij met Ice Tea”

De weergoden lijken wel een boontje te hebben voor de VSU. Terwijl het de dagen voordien stevig geregend had, hadden we tijdens onze zomeruitstap naar Plopsacoo nauwelijks last van slecht weer. En dat al voor de vierde maal op rij, want ook de voorbije jaren viel onze zomeruitstap nog nooit letterlijk in het water.

We hadden zelfs nog meer geluk, toen bleek dat maar weinig bezoekers waren afgezakt naar het pretpark. Weinig tijdverlies aan de attracties dus.

Allereerst gingen we in de zetellift, die ons na een tocht van 700 meter naar de Ardense heuvels leidde. Toch was mijn medepassagier Luc er niet helemaal gerust op, want hij had toch wat last van hoogtevrees. Hij durfde dan ook niet achterom kijken naar zijn broer Jan, die zich in een andere zetellift vrolijk zat te maken om zijn broer. Eens boven werd de moed van Luc gelukkig beloond met een prachtig zicht over de vallei van de Amblève. Yeah!

Terug in het dal, begaven we ons naar de volgende attractie: de bobsleebaan. Het principe is eenvoudig: met een bobslee word je omhoog getrokken, en vervolgens moet je met de bobslee 850 meter afdalen. In tegenstelling tot Jan, hadden Luc en ikzelf eerst wat schrik van de snelle bochten, maar dit bleek voor niets nodig. Luc overwon zelfs snel zijn schroom, want bij zijn laatste poging denderde hij zo hard naar beneden dat hij met zijn volle gewicht in het decor belandde. Gelukkig zonder erg. Maar gezien zijn vooruitgang op dit onderdeel, dient de vraag gesteld te worden of Luc zich niet beter inschrijft voor de bobsleecompetitie tijdens de komende Olympische Winterspelen in Turijn. Yeah!

Het Slingshot was de volgende attractie in de rij. Hiermee word je in enkele seconden tijd tientallen meters de lucht in gekatapulteerd. Omdat k nog wat nare herinneringen had aan eerdere bezoeken aan pretparken, liet ik deze attractie (wijselijk) aan mij voorbijgaan. Jan en Luc hadden minder schroom, en waren achteraf wildenthousiast. "Je moet dat ook eens doen", aldus Luc tegen mij. "Doe eerst je ogen toe, en het is echt een fluitje van een cent." Goed geprobeerd van hem, maar ik bleef toch maar veilig aan de grond. Yeah!

Ondertussen was het middag en gingen we in een nabijgelegen restaurant iets eten. We hadden intussen het gezelschap gekregen van enkele wespen die het op onze Ice Tea hadden gemunt. En omdat ondergetekende de week voordien door zo'n exemplaar was gestoken, gooide ik in lichte paniek plots de inhoud van mijn glas weg. In de richting van Luc, zo bleek. Hij kreeg de Ice Tea over zijn nieuwe vest. "Luc is gezegend met Ice Tea", zou Jan het later die dag noemen. Amen. Yeah!

Na het middagmaal besloten we te gaan karten. Hoewel we (voor het eerst) lang moesten wachten aan deze attractie, bleek het een meevaller. "Dit is Formule 1", zou Jan het noemen. Ook broer Luc was enthousiast, en maakte zijn reputatie van volleerd piloot helemaal waar. Hij denderde haast iedereen (inclusief mezelf) voorbij. Dit keer gelukkig zonder brokken te maken.

De broers hadden de smaak van het racen duidelijk te pakken, en wilden nog eens karten. Tegen elkaar dit keer. En de winnaar bleek.... Jan. Hij won zelfs met overschot, want Luc had zonder het te beseffen rondelang op zijn rem gereden en kwam daardoor maar moeizaam vooruit. Stress, zo noemde Jan het. Desondanks hadden we ons toch weer goed geamuseerd. Yeah!

We hadden intussen genoeg van snelle motoren en besloten naar het wildpark te gaan. Met een speciaal busje maakten we een rondrit van een halfuur doorheen de prachtige bossen in de buurt. Herten of everzwijnen, we konden ze van dichtbij bewonderen in een prachtig decor. Yeah!

Daarna volgden de boomstammen van de Splash. Best wel spectaculair, en vooral: we werden niet nat. Als allerlaatste attractie gingen we in de Wildmouse. De attractie op zich was niets speciaals, maar wel de man die de attractie

bediende, de sympathieke Roemeen Basile. Toen hij zag dat we een pet van de Champions League bij hadden, was hij plots door het dolle heen. Bleek dat hij een supporter was van Steau Boekarest en nog nagenoot van de overwinning van zijn ploeg tegen Standard Luik. Omdat we hem niet met lege handen wilden achterhalen, schonk Luc hem zowaar zijn Champions League-pet. Yeah!

Het was intussen half zeven geworden. Tevreden verlieten we het park richting station van Coo. Wat ons blijft van Plopsacoo zijn de prachtige natuur, de karts en de wespen.

Philippe